

Казочка про вередливу козу

Тетяна БОНДАРЕНКО, психолог

Жили собі, були собі дід та баба. І була у них коза. Та така вреднюча, якої світ не бачив. Щодня в якусь шкоду лізе: то на город забігла і зелень бабину потолочила, то в сусідчин квітник подалася і найкращі квіти поскубла. А оце останній раз заскочила в дідів сарай та всі дрова порозкидала.

Дід сердиться, ногами тупоче, баба плаче.

– Що ж нам з такою козою роботи?

Думали, думали та й зібрали вони раду – може хтось, щось підкаже.

– Треба зарізати її на м'ясо.

Баба залилася сльозами: – Ми ж росли її змалечку, леліяли.

– Ну так продайте ви її, а на виручені гроші акваріумних рибок купіть – ті шкоди не зроблять.

– Та де там, хто візьме, знаючи її норів.

– А може віддати її до дитячого садка на виховання?

Переглянулися дід з бабою, сподобалась їм така ідея. Є садочок неподалік, та й онучка Марійка туди ходить, пригляне коли що. А з козою дітям гарна розвага буде і молоко корисне.

На тому й порішили.

Другого дня козу відвели до садочка, припнули у дворі. А самі взяли валізи та й поїхали до старшої дочки в гості.

Повернулися вони аж через місяць. Зайшли до дитсадка і очам своїм не повірили. Ходить коза поважно з дітками по двору і показує трави й квіти, розказує і пояснює – що їстівне і

корисне, а що шкідливе; де лікарські рослини, а де отруйні.

– І що це з козою сталося? – питає дід.

– А може, це не наша? – подає голос баба.

– Ваша, ваша, – закричали діти, сміючись, – Просто ми її перевиховали.